

Như Con Ngựa Tía Bay Vèo Qua Trông

Hôm nay ngày ủ ê buồn. Mưa? Mưa, không thấy. Mù sương thì nhiều. Buổi mai giống giống buổi chiều. Trưa nay chắc cũng đều hiu...và buồn!

Sáng. Tôi đặt một nụ hôn trên bàn tay mở cửa hờn buổi mai. Lời chào vui gửi tới ai...có đuôi con mắt kéo dài thời gian...

Một ngày...rời suốt trăm năm, mưa hay là nắng cũng thăm thì thôi. Ai xa cuối biển đầu trời, tôi xa cũng vậy từ hồi tôi xa...

Quê Hương...nhớ chớ khói nhà, nhớ Ba tôi với tách trà khói bay. Nhớ Má tôi với vườn cây, mang đôi guốc mộc đưa tay vén trời...

Thế mà huyền thoại hỡi ơi, bốn ba năm tưởng một thời xa xưa...Ngoại lui cui ở vườn dứa ngó buồng cau trái chín hờ hững treo...

Thuyền ai ai lỏng tay chèo...con sông uốn khúc đám bèo nổi xanh...Cà Ty tên đọc Cà Tình...cà tang dấm lấm, cà tàn Tầm Xuân!

Nhớ ai mường bầy theo chồng. Nhớ ai mặc áo lụa hồng Mã Châu. Hỏi sao không lụa Blao để cho nhớ nhớ hoa đào Di Linh?

Sáng nay tôi chỉ còn hình, trời không có nắng bóng mình không theo...Nghĩ ai khuấy nẻo đường chiều...như con ngựa tía bay vèo qua trông...

Trần Văn Lệ